

Wat je gehoord moet hebben. Releases die je niet mag missen. Sterk materiaal van eigen bodem. En af en toe een guilty pleasure van onze recensenten.

RECENSENTEN
Mischa Andriessen (MA), Jordi De Beule (JDB), Chris Joris (CJ), Guy Peters (GP), Geert Ryssen (GR), Pablo Smet (PS), Georges Tonla Briquet (GTB), Marc Van de Walle (MvW)

DE KEUZE VAN ONZE RECENSENTEN

Instant Composers Pool & Nieuw Amsterdams Peil De Hondemepper

ICP

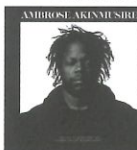

De motivatie waarmee de aanvraag voor een meerjarige subsidie van ICP onlangs geweigerd werd door het Fonds Podiumkunsten was niet enkel boertig verwoord, maar bovendien ridicul, ingegeven door een compleet kromgetrokken kijk op cultuur. Aan de muziek kan het niet gelegen hebben, want *De Hondemepper* is een prachtige toevoeging aan een intussen wereldvermaard oeuvre. De combinatie van het tienkoppige ICP Orchestra met een ensemble voor nieuwe muziek krijgt in deze dwarsdoorsnede van de moderne ICP-praktijk een glorieuze invulling. De grote formatie waagt zich voor het eerst aan de suite *Dressoir* van wijlen Misha Mengelberg, maar diens geest waart ook door de rest van het programma, waarin Monk, Herbie Nichols en Ellington ook niet ontbreken. Met Guus Janssen aan het ivoor krijg je andere nuances. Minder rauw en provocerend, maar net zo rijk en persoonlijk. Bovendien kan elke participerende muzikant volop schitteren binnen dit prachtparcours waarbinnen jazz, improvisatie, hedendaagse muziek en sabotagetechnieken elkaar moeiteloos vinden. Hulde (alweer) voor het beste Nederlandse product sinds stroopwafels en belegen Gouda! (GP)

— ICP Orchestra (orkest), Nieuw Amsterdams Peil (ensemble)

Ambrose Akinmusire On the Tender Spot of Every Calloused Moment

BLUE NOTE

'This is the cat!' schrijft Archie Shepp in de *liner notes* over Akinmusire. En inderdaad, twee jaar geleden katapulteerde het album *Origami Harvest* hem definitief tot één van de stemmen van onze tijd. Dat hij op deze opvolger een heel andere richting inslaat, bewijst dat enkel de artistieke zoektocht telt voor deze trompettist. Het broeierige karakter van het openingsnummer en de finale met gezangen in Yoruba, de taal van Akinmusires vader, zetten meteen de toon voor een erg persoonlijke plaat die tegelijk één grote verkenning is van de klank van de blues anno 2020. Zo duikt zijn leitmotiv tegen wil en dank, de Afro-Amerikaanse strijd, weer op in nummers als *Blues (We Measure the Heart With a Fist)* en *Hooded Procession (Read the Names Outloud)*. Voor de gelegenheid kruipt Akinmusire zelfs achter de Rhodes. Breekbare vintage klanken betreuren een oud zeer. Meesterlijk. (JDB)

— Ambrose Akinmusire (t, Rhodes), Harish Raghavan (cb), Justin Brown (d), Sam Harris (p)

Serries/Verhoeven/Webster Praxis

NEW WAVE OF JAZZ

Op 3:11 vindt saxofonist Colin Webster een hoge noot die in eerste instantie klinkt als een fel versterkte kiestoon, en omdat hij zo lang aangehouden wordt, kijk je toch even bezorgd op naar de display van de cd-speler – hij loopt toch niet vast, zeker? Maar dan brengt Webster in samenspraak met het snarenspeel van gitarist Dirk Serries en pianist Martina Verhoeven een ontroering teweeg die niet evident is bij experimentele muziek als deze, die met een hoge abstractiegraad veel van de luisteraar en nog meer van de spelers vraagt. Het mooie van *Praxis* is dat het trio de abstractie voortdurend doorbreekt, en de inzet van de muziek manifest maakt. In de verkenning van het tijdeffect zijn er prachtige passages waarbij de tijd in de muziek wordt

stilgezet, of juist het verstrijken ervan zeer indringend voelbaar gemaakt. Met een surplus aan concentratie en volledige ontstentenis van gemakzucht is *Praxis* een geweldig spannende plaat. Niet omdat de muzikanten per se zoekende zijn, maar omdat ze gaandeweg zoveel vinden. (MA)

— Dirk Serries (g), Martina Verhoeven (p), Colin Webster (as)

Lynn Cassiers Yun

CLEAN FEED

Een prachtige symbiose van soundscapes in elektronica en akoestische opwekkingen uit Cole Porter, George Gershwin, Laine, Carey- en andere americanacompositiesongs, in kleur gezet door de som van de respectievelijke groepskrachten van Yun. Lynn Cassiers deelt in het geheel niet alleen als vocalist, maar ook als de architect. Naast de kruisbestuivingen onderga je sterke improvisaties met een open, vrije drive, die steeds spannend blijft. Wie Lynn Cassiers en Yun al live zag opereren, weet dat zij een hecht pact vormen vol interactie waarbij ze een eigen universum scheppen. Een pittige, avontuurlijke cd van geïnspireerde improvisatoren. (CJ)

— Lynn Cassiers (voc, elec), Bo Van der Werf (ts), Erik Vermeulen (p), Jozef Dumoulin (Rhodes, keyb), Manolo Cabras (cb), Marek Patman (d)

Terri Lyne Carrington/Social Science Waiting Game

MOTÉMA RECORDS

Op deze fijn geproduceerde dubbel-cd gaat de drummer de socio-politieke toer op. Dit werk is een actueel protest tegen alle onrecht dat het gevolg is van ras, gender, seksualiteit en godsdienst.

Het is een signaal van de *woke community*. 'TLC', ondertussen een vijftiger, werkt productief samen met jongere muzikanten uit verschillende hoeken en dat resulteert in een zeer fraai en divers geheel met een kruisbestuiving van jazz, indie rock, r&b, hip-hop, hedendaags klassiek en wereldmuziek. Mooi is dat de sociale boodschap op de eerste cd expliciet vorm krijgt in de teksten (dankzij Kassa Overall, Mark Kibble, Nicholas Payton en vele anderen) en op de tweede cd impliciet op muzikaal vlak. Die laatste is namelijk één lange improvisatie, zeg maar een ode aan de vrijheid in 4 delen, *Dreams And Desperate Measures*. In de Down Beat Critics Poll kreeg Carrington 3 eerste plaatsen: jazz artist, jazz album en jazz group of the year, en dat is helemaal verdiend! (MvW)

— Terri Lyne Carrington (d, perc, voc), Aaron Parks (p, keyb), Matthew Stevens (g), Morgan Guerin (s, b, EW), Débo Ray (voc), Kassa Overall (MC, DJ)

Jean-Christophe Renault Ears Have No Eyelids

FLAK

De geloofsbriefjes van deze Luikse pianist gaan terug tot 1981, met opnames met de Belgische saxlegende Jacques Pelzer. Een improvisatiecursus met Alan Silva in Parijs en samenwerkingen met muzikanten uit alle uithoeken van Europa hebben Renault een brede horizon opgeleverd. Die weet hij op *Ears Have No Eyelids* uit te kristalliseren in 13 intieme solostukken. De aan Satie herinnerende lichte toets, de ruimte tussen de noten, de mooie melodieën en een opname die de dynamiek van de piano uitstekend vastlegt, resulteren in een verslavende inhoudsvolle sfeerplaat. De esthetiek en de balans tussen compositie en improvisatie maken vergelijkingen met Keith Jarrett onvermijdelijk, maar Renault is niet zomaar een kloon, hij heeft letterlijk een eigen toets. (GR)

— Jean-Christophe Renault (p)

PIANO

Gimbayashi/Hélias/Waziniak Motian's Traces

INTRICATION

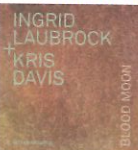

Uiterst beheerst en met heel veel ruimte tussen de noten creëert dit Franse trio impressies van 7 composities die Motian schreef. Ze tonen zich hierbij meesters in het plaatsen van accenten en het inlassen van minuscule verschuivingen. Hélias hanteert de strijktok op impressionistische wijze, Waziniak verwisselt de sticks regelmatig voor brushes en streelt zijn cymbalen haast, terwijl Gimbayashi zijn handen vederlicht over de pianotoetsen laat glijden. Soms kiezen ze voor een hardere aanslag waardoor de geluidssculpturen muteren tot bewegingspatronen. Zonder dominante ritmiek maar steeds met intrinsieke spanning. Aan sfeerzetting geen gebrek want de opnames hadden plaats in de Maladrerie Saint-Lazare van Beauvais (FR), een leprozenhuis omgevormd tot cultureel centrum. (GTB)

— Masae Gimbayashi (p), Fabrice Hélias (cb), Thierry Waziniak (d)

Ingrid Laubrock/Kris Davis Blood Moon

INTAKT RECORDS

Saxofoniste Ingrid Laubrock is al even bezig aan een imposant parcours bij Intakt Records. Na orkestrale uitdagingen en enkele kleinere bezettingen presenteert ze nu een tweede duoalbum. De

samenwerking met Davis - sparringpartner op onder meer *Paradoxical Frog*, *Anti-House* en Tom Rainey's *Obligato* - gaat al ruim een decennium mee en dat hoor je: de twee spreken dezelfde taal, die virtuoos speelt met vorm en inhoud. Doorheen 7 composities en 2 vrije improvisaties groeien details uit tot openbloeiende werelden, en er wordt gelaveerd tussen microtonaal mysterie, kekke precisiestukjes en slow motion wentelingen. Cerebrale exploraties gaan hand in hand met lyrische ontboezemingen, terwijl elk van de hoofdbestanddelen – melodie, harmonie, ritme – op een prikkelende manier ingevuld wordt. Dwars, niet tegendraads. Vernuftig, verfrissend, nooit vergezocht. (GP)

— Ingrid Laubrock (ts, ss), Kris Davis (p)

Antoine Pierre Urbex Electric Suspended (Live at Flagey)

OUTHERE

Toen het Brussels Jazz Festival hem artist in residence maakte, wist Antoine Pierre meteen wat hij zou doen. Eindelijk zou hij een ode brengen aan Miles Davis en het baanbrekende album *Bitches Brew*. De drummer kroop in zijn pen, stelde een internationale sterrencast samen en presenteerde het resultaat in een bomvol Flagey. Het werd meteen de eerste in een reeks liveopnames die Flagey plant uit te brengen. En wat een opener! Het uitgebreide Urbex weet de psychedelische geest van het album perfect te vangen en brengt hypnotiserende muziek waarin de impulsen van alle kanten komen. Van het elektrisch-etherische *Feather* (met een grootse

Estiévénart) tot de onweerstaanbare, in-your-face-stoomtrein getiteld *Steam*, *Suspended* is één lange viering van de energie die Miles Davis in '69 de jazz in loodste. (JDB)

— Antoine Pierre (d), Jean-Paul Estiévénart (t), Ben van Gelder (as), Bert Cools (g, el), Reinier Baas (g), Bram De Looze (p), Jozef Dumoulin (Rhodes, el), Félix Zurstrassen (b), Frédéric Malempré (perc)

Pentadox Fragments of Expansion

W.E.R.F.

Zoals de titel treffend aangeeft, proberen de 6 muzikanten van Pentadox het maximale uit het klankbe-reik van hun instrumentarium te halen en tegelijk de luisteraar inzicht te gunnen

in de delen waaruit het grote geheel is opgebouwd. Het is muziek die zich allesbehalve onmiddellijk gewonnen geeft en die door de precisie van het musiceren soms wat stug, zelfs haast hermetisch aandoet. Op hetzelfde moment is het muziek die vanaf de eerste tellen fascineert. Rots in de branding zijn de spannende, maar kalme noten die Bram De Looze aan de piano ontlokt, noten die nu en dan heel in de verte aan iemand als Morton Feldman herinneren en die telkens weer begin- en eindpunt zijn van de rauwe geluidserupties waarin vooral saxofonist, trombonist en cellist de aanstichters zijn. Mooi om te horen hoe de storm steeds weer aanzwelt en luwt, en hoe telkens een ander instrument de aandacht van de luisteraar opeist, juist omdat de bespelers de rijkdom aan klanken ervan weten de verbinden aan hun eigen weelderige ideeënwereld. (MA)

— Sylvain Debaisieux (ts, ss), Weston Olenick (tb, elec), Lester St-Louis (clo), Bram De Looze (p), Nick Dunston (cb), Samuel Ber (d)

KAIJU EATS CHEESEBURGERS

'Wij maken elastische muziek'

Een vrouwengezicht met een monsterlijke snavel en een vlamme hamburger met twee laagjes brein... De hoes van de nieuwste plaat van Darrifourcq, Hermia en Ceccaldi is een intrigerende voorbode van al even boeiende muziek: een donker concentraat van jazz, rock en klassiek. Wat is hier allemaal aan de hand? Bij een glaasje wijn licht Manuel Hermia één en ander toe over het vervolg op *God at the Casino: Kaiju Eats Cheeseburgers*.

We googelden 'Kaiju' en botsten op een eindeloze reeks affiches van oude Godzilla-films... Het is blijkbaar de naam voor dat filmgenre en de monsters zelf?

MANUEL HERMIA — Haha, inderdaad. *Kaiju Eats Cheeseburgers* is een stuk dat werd

geschreven door Valentin Ceccaldi, de cellist. Hij en Sylvain Darrifourcq hebben best bijzondere humor, een beetje dadaïstisch. Ik ben zelf meer voor de filosofische of politieke titels, maar toen Valentin deze titel voorstelde, moesten we

RELEASE

OVER NIEUWE ALBUMS EN ANDERE PROJECTEN

door Jordi De Beule